

Donald A. McGavran's «kirke-vekst» program og Fuller Seminary

McGavran: «Gud vil at menighetene skal vokse»

AV GUNNAR KJÆRLAND

I september måned strømmer studentene over hele Amerika til seminarer, colleges og universiteter. Det er en veldig iver og aktivitet overalt.

Utenfor Los Angeles har vi blant annet *Fuller Theological Seminary*. Det har mange avdelinger. En av dem skiller seg ut ikke bare ved at den er den nyeste, men mer fordi den er så forskjellig fra de andre.

Det er *School of World Mission and Institute of Church Growth*.

I denne tid da så mange institutter og skoler blir bygget ved hjelp av millionbevilgninger, er det interessant å se hvordan denne skole og dette institutt ble til, bygget opp om *en* manns visjon.

Professor *Peter Wagner** skrev nylig en artikkel som han kalte «Church Growth: More than a Man, a Magazine, a School, a Book.»

Han skriver der at i 1950-årene og 1960-årene var det to strømmer av evangelisering som vakte internasjonal oppsikt. Det var Billy Graham's kampanjer og deretter Kenneth Strachan's evangelisering som tok sikte på et grundigere etterarbeide. I de senere år er Dr. McGavran's navn og the School of World Mission blitt kjent vidt utover. I en tid da penger spiller så stor rolle, er det befriende å oppleve at mennesker med Hudson Taylor's tro blir brukt også i dag.

Hvem er så denne McGavran, og hva er The School of World Mission?

McGavrans bestefar, James H. Anderson med familie reiste i 1854 til India som misjonærer. De var baptister. Anderson's datter

* Professor Wagner har vært misjonær i Bolivia. Han er nå professor ved School of World Mission.

ble gift med John Groft McGavran, og i 1897 ble *Donald McGavran* født. Foreldrene reiste hjem til Amerika og bosatte seg der mens barna fikk sin skoleutdannelse.

John Groft McGavran arbeidet en tid som prest før han ble professor ved The College of Missions i 1913. (Den internasjonale misjonskonferanse i Edinburg i 1910 hadde besluttet at et slikt college skulle starte. John Groft McGavran var selv i Edinburgh i 1910.) Han underviste der like til 1920. Da reiste han igjen til India, men han fikk flere slag og måtte reise hjem i 1922.

Flere av familien ble India-misjonærer. Dr. Mary Anderson virket i India i 27 år. Herbert Anderson var der 42 år. I alt arbeidet misjonærer fra samme familie i India i løpet av 1854–1954 i tilsammen 279 år.

Donald McGavran søkte seg, etter sin utdannelse ved Butler College Indianapolis, inn i hæren og ble sendt til Frankrike under den første verdenskrig. Han ble antatt som misjonær i Christian Missionary Society i 1920. Et par av de anbefalinger som ble sendt til misjonsselskapet gir et inntrykk av hva slags mann han var.

Hutton V. Brown, redaktør av Indianapolis News skrev:

«In his college life and in the army he demonstrated that he is tactful and high grade. He will not needlessly give offence, neither will he surrender a principle. — — He will stick in the trench to the last man.»

McGavrans utdannelse var omfattende, og han utmerket seg ved sin dyktighet. Han studerte ved Yale Universitet, og ved The College of Missions forsvarte han en doktoravhandling om: «Indian Affairs». Han tok også spesielle kurser i kristendomskunnskap.

I 1922 ble han gift med Mary Howard og de reiste som misjonærer til India. På reisen leste han rapporter om arbeidet han skulle gå inn i. I den vanskelige tiden var det planer om å redusere omfanget av misjonsarbeidet kraftig. Man ville legge ned noen stasjoner og konsentrere seg om et mindre område. Begrunnelsen for dette er interessant. Det ble sagt at når en skal arbeide for Guds rike i et land med så enorme mengder med folk og med en slik gammel overtro og egne religioner, da må en regne med en langsom prosess, og det må legges en god grunn ved utholdende arbeid. En må planlegge vel og konsentrere seg om et mindre område. For å gjøre det, måtte man legge ned to stasjoner.

McGavran gjorde seg hurtig ferdig med språkstudiene. Han var spesialutdannet i skolearbeid og underviste i kristendomskunnskap

og engelsk hver dag. I 1929 ble han skoledirektør og hadde ansvar for all kristelig undervisning på 14 stasjoner.

Men han ble tidlig klar over at i misjonsarbeidet skulle en ikke bare «så», men også «høste».

«Sowing broadcast is one thing, but careful, prayerful winning men to the Master is another». Work 1974, s. 59.

Under et ferieopphold i Amerika forsvarte han en doktoravhandling om: «Education and beliefs of Popular Hinduism: a Study of the Beliefs of Secondary Schoolboys in Central Provinces, India, in regard to Nineteen Major beliefs of Popular Hinduism».

En ser her en misjonær som på samme tid som han gjør sitt daglige arbeide, også prøver å trenge dypere inn i forutsetningene for det, og som prøver å finne ut hvem det er han arbeider i blant.

Da McGavran kom tilbake til India etter et opphold i Amerika, ble han valgt både til generalsekretær for United Christian Mission Society og også til kasserer for the Indian Mission. Foruten dette var han med i endel komiteer, og alt dette gav han uvanlig godt kjennskap til et omfattende misjonsarbeid. Han så hva arbeidet kostet, hva slags personell man hadde, hvordan dette ble plasert og hvilke resultater det gav.

Amerika gjennomlevde i disse år en depresjonstid. Budsjettene ble redusert med 60 % i mellomkrigstiden. McGavran så at resultatene var usannsynlig små i forhold til anstrengelsene på misjonsmarken.

Meldingene for 1932–33 var: Utgifter \$ 125.309.43.

Der var 15 menigheter med 2524 medlemmer. Opptatt ved dåp det året var 105. I 1934 var resultatet et tap på 29 medlemmer. Flere år viste et liknende resultat.

McGavran's skarpe iakttagelser, hans villighet til å erkjenne forholdene som de var og iver etter å finne grunnene til slike resultat overbeviste ham mer og mer om at dette kunne forandres ved omlegging i arbeidet.

Evangelisering måtte prioriteres og kjøres fram i første linje.

Det måtte bli det viktigste arbeidet. Hans uro vokste stadig. Det er interessant at han som hadde satset så sterkt på utdanning, kom til dette resultat.

På denne tid hendte noe meget interessant også på en annen kant. National Christian Council of India, Burma and Ceylon hadde møte i Madras i desember 1928. John R. Mott var også der. Han var da president for The International Missionary Council.

På disse møtene ble de store «mass movements» i India drøftet. Mange tvilte på ektheten av disse bevegelser. Det ble bestemt at en komite skulle undersøke dette og avlegge en rapport senere. En metodistmisjonær, J. Waskom Pickett ble valt til å foreta en slik undersøkelse. Dette gjorde han med stor grundighet og samlet det i boken: «Christian Mass Movements in India».

Han kom til det resultat at det var en sunn måte å bli kristen på. At mange kom samtidig, betydde ikke at det ikke var et personlig standpunkt. Det som skjedde var at mange, individuelt kom til tro, og at de også handlet sammen. Det viste seg at de fikk stor hjelp av hverandre ved dette. Å komme alene gjorde ofte at de hadde vanskelig for å motstå presset fra familie og andre. Når de var flere, var det også lettere å klare seg. Likeens viste det seg at det var en høyere standard som kristne blant kristne fra massebevegelsene enn fra andre kristne i India fordi de førstnevnte kunne støtte hverandre når de skulle hevde sin identitet som kristne.

Den uro McGavran hadde kjent på, gjorde at han også så hen til hva som hendte med disse massebevegelser. Senere kom han i forbindelse med J. W. Pickett, og han ble overbevist om at i India var det gode muligheter for «Church Growth».*

Pickett ble bedt om å tale på en Indian Missions konferanse. Der ble det besluttet at undersøkelsene skulle fortsette, og nå ble det samarbeid mellom Pickett og McGavran.

McGavran så stadig klarere at der flere kunne komme inn i menigheten samtidig, enten som familie eller en gruppe i en landsby, der var det meget lettere for dem. Det ble stødige flokker.

I alle år har det vært mange motstandere av dette syn, både misjonærer og andre. Fra å se på institusjonsarbeidet som veien til menighetsvokster så nå McGavran at å konsentrere seg mere om evangelisering utenom institusjonene hadde meget for seg.

Han talte frimodig om sin overbevisning og var en dyktig skribent. Utallige brever og artikler skrev han. Få syntes å forstå ham, men han drev undersøkelser og samlet stadig mer materiale.

Hans misjonsselskap gav han anledning til å prøve sine teorier. Han ba om to misjonærfamilier og et eget felt. Feltet fikk han. Den ene familie som skulle hjelpe ham, var på ferie i Amerika. Mannen omkom der. Den andre familie ble flyttet til et annet sted.

* «Church Growth» er ikke lett å oversette med et ord. Det står for menighetsmedlemsvokster, for opprettelse av nye menigheter, etc.

Alene arbeidet McGavran i flere år. Resultatet ble ikke som ventet. Han kunne allikevel ikke oppgi tanken om at dette var en vei til større menighetsvokster. Han skrev i denne tid den misjonsbok som ble mest solgt i Amerika i 1955, «Bridges of God». Han hadde hatt anledning til å reise en tur til Afrika og så også der mange massebevegelser. Men misjonærene la ikke merke til dem. I den ovenfor nevnte bok understreker han blant annet:

1. Nødvendigheten av å kjenne til hvordan menigheter vokser. Om massebevegelser oppleves på en måte et sted, så kan den ta andre former et annet sted. Misjonærer skulle prøve å finne grunnene til at noen menigheter vokser og at andre ikke gjør det.

2. Ordene Mass-Movement er blitt byttet ut med ordene People Movement. Mange har ment at det ikke er forsvarlig å godta at mange kommer samtidig, idet det kunne være uttrykk for en slags «massebestemmelse» som var upersonlig. Den som har arbeidet i samfunn der menneskene ikke er så utpregede individualister som i de vestlige land, vet at før en avgjørelse taes av en «flokk», så er det meget nøye gjennomtenkt av hver enkelt, og de som er rede, går med, mens de som ikke ser det slik, avstår fra å ta et slikt standpunkt.

3. Når det gjaldt måten evangeliet spredtes på i India, la McGavran merke til at det ofte var troende som besøkte sin familie og slekt som vitnet. Ofte reiste de lange veier for å tale med sine slektninger. Menigheter sprang opp etter slike besøk. På den måten ble det lagt «broer» utover, og evangeliet ble ofte spredt gjennom slektskapsbånd.

4. McGavran understreker nødvendigheten av å prioritere evangelisering. At han var ærlig nok til å undersøke institusjonsarbeidet og se sant på hvilke frukter det bar, tvang ham til å tenke på andre måter å evangelisere på.

Han er ikke og har ikke vært anti-institusjonsmann og hevder at institusjonene har sin plass i arbeidet. Han er for mer balanse i misjonsarbeidet. En må ta det meget mer alvorlig med evangeliseringsarbeidet og fordele budsjettposter og personell annerledes.

5. Misjonen må være langt mer mobil og villig til å gå inn der det er muligheter til å høste inn når en ser slike tegn.

6. Å samle statistisk materiale kan ha stor betydning. McGavran lærte av Pickett å se «cold, hard facts». Det er vel en svakhet hos mange i Guds rikes arbeide at en har mest lyst til «ikke å se», i alle fall ikke i evangeliseringsarbeidet.

7. Den som blir frelst, får også kraft til å forandre seg sosialt, og det skjer en løftning i så måte. Det nye liv gir nye interesser og nye mål.

8. Når en i India prøver å vinne grupper, synes det å være lettere å vinne de lavere kaster enn de middelkaster eller høyere lag som en før siktet på.

9. Et av de hardeste punkter i hans program var «teologien» om såing og høsting. Han skiller tydelig mellom såing og høsting.

«The school work will carry on, the sowing continue . . . But in the meantime the harvest, the gaining of the grain, the reaping of souls prepared for forthy years of work is being stopped.»

Work. 1974, s. 55.

McGavran understreker at det *må høstes*. Han taler om Gud som søker, leter, finner og tar seg av dem. Dette er et av de sentrale punkter at de som egentlig tror, må hjelpes inn i menigheten, høstes inn. Han mener at når tegnene er tilstede, så må annet settes til side og man må konsentrere seg om å berge inn de som gir til kjenne at de vil tro.

Alle som er med i misjonsarbeidet skulle være takknemlige for denne vekkerøst, med den fantastiske villighet til å se og undersøke arbeidet. Denne iver brenner for Mesteren for å bringe de beste resultater, for å føre så mange mennesker som mulig til samfunn med Jesus. Det kan være hardt å foreta den omprioritering i misjonsarbeidet som McGavran går inn for, men han oppfordrer bare til radikale forandringer dersom det kan gi bedre resultat.

I 1954 hadde McGavran vært i India i 30 år. Han hadde stadig tenkt over misjonens metoder og resultat. Han ble nå ledet inn på nye veier. Det misjonsselskap han var i, gav ham en ny oppgave. Selskapet ville at han skulle reise rundt på deres felt og undersøke om det var mulig å gjøre forandringer som kunne gi bedre resultater. Dette var et arbeid han var mer interessert i enn noe annet. Han reiste vidt, Syd-Amerika, Japan, Taiwan, Filippinene, Tailand og India. Han arbeidet så ut Church Growth prinsipper basert på disse undersøkelser. Han ble kjent med mange ledere og misjonærer.

Han ble invitert til Filippinene. Oppdraget var å finne ut hvor det var mest sannsynlig at det kunne bli menighetsvokster. Likeens var det et spørsmål som brant: nytter vi anledningene rett, og er det mulig å gjøre det bedre? Misjonsselskapet undret også på om

deres budsjett kunne brukes annerledes slik at det kunne bli flere menigheter (kirker). De satset \$ 1000,- på disse undersøkelser, og resultatet kom ut i bokform: «Church Growth in Jamaica».

Overalt så han misjonærer i aktivitet. McGavran lærte mange misjonsselskap å kjenne. Etter flere år ble han utnevnt til Professor of Missions og Director of Research with the Division of World Mission.

I tre og et halvt år reiste McGavran Amerika på kryss og tvers og foreleste på mange universiteter, Colleges og Seminaries. Men det var ikke disse studentene han helst ville treffe. Han ville ha kontakt med misjonærer som var i tjeneste, og slike som skulle ut. Han skrev meget. Ble møtt med kritikk og svarte igjen. Han har en «farlig skarp penn».

Lederskifte i det selskap han arbeidet i førte til at interessen for hans arbeid kjølnet der. Et forslag om at det skulle åpnes et Institute of Church Growth ble avslått. Det var i 1958, og Work skriver om dette:

«It was the low point of his whole career. He felt so certainly that God had been preparing him to share his experiences and concepts with others and yet the doors seemed to be closing on every side.» Work 1974, s. 166.

President Ross Griffeth, North West Christian College, Oregon, tilbød McGavran å komme dit. Griffeth kjempet hardt med å holde N. W. C. C. i gang på grunn av dårlig økonomi. At the School of World Mission kom inn, gjorde at det ble en enda større belastning på budsjettet.

I 1961 begynte McGavran med 1 elev. Et hjørne i biblioteket var klasserom. Avdelingen hadde ingen sekretær, og det tok 4 år før en hadde telefon. Men det økte raskt. I 1965 hadde man 14 studenter. I løpet av de første fem årene hadde det vært i alt 50 studenter fra 24 land og fra 17 forskjellige kirker eller trossamfunn.

President Ross Griffeth skulle nå gå av. McGavran fikk tilbud om å flytte School of World Mission til Fuller, utenfor Los Angeles, og slik gikk det til at institusjonen flyttet dit høsten 1965.

I løpet av de 11 årene Fuller Seminary har holdt til i Pasadena har det vært en fantastisk vokster. Mange hundre misjonærer har vært her på kortere eller lengre kurs. Mange nasjonale ledere kommer hit fra Afrika, Asia, Syd-Amerika, Europa, Australia, Stillehavsoene. Her er pastorer som er unnsloppet Kongo som ved

et under, og her er en kineser som var kommunist i Maos Kina, men som nå er bekjennende kristen.

Utover på mange misjonsfelt arbeider i dag nasjonale prester og utenlandske misjonærer som har vært på Fuller og som er blitt øvet til å se evangelisering-høsting, bringing til Jesus av dem som er interesserte, som det viktigste av alt misjonsarbeid og mest i pakt med den befaling Jesus gav til sine utsendinger.

Stadige utvidelser har det vært her for å få plass til alle som søker. I 1970 hadde professorene sine kontorer i en trang bolig i samme hus hvor endel elever bodde. I dag har de fått meget bedre lokaler.

De første årene var School of World Mission for slike som hadde vært ute på misjonsmarken. Etterhvert ønsket mange som skulle ut, også å få et kurs her. Det er nå kommet i gang og synes å være meget aktuelt.

Etterhånden har tanken om Church Growth også grepet om seg her i Amerika, idet pastorer her ser at ved å stille liknende spørsmål i menighetene her hjemme som en stiller i den tredje verden, kan en også finne ut om det er andre veier å gå for å komme i kontakt med og vinne mennesker for Gud i de såkalte kristne land.

Det er et meget godt bibliotek som hører Fuller Seminary til, med 118 000 bind. Men ikke mindre imponerende er alle de avhandlinger som er skrevet av misjonærer og nasjonale ledere i disse årene som School of World Mission har holdt på.

Jeg har tallet over 100 avhandlinger fra Asia. Det er en veldig hjelp for misjonærer som skal til de forskjellige marker, at de kan sitte her å lese om det de går til. Der er ca. 20 avhandlinger om India, Japan, Taiwan og Hong Kong.

Her er og en imponerende sektor om Afrika, Syd Amerika og Stillehavsoene. De fleste som kommer inn her, skriver fra det arbeidet de står i. Det var å ønske at vi hadde en slik samling et sted i Skandinavia.

Bladet «Church Growth Bulletine» er kjent av mange. Det blir utgitt her. Det skriver om kirkevekst verden over. Det har også en oversikt over de bøker som er skrevet om kirkevekst i de forskjellige misjonsland eller på de forskjellige misjonsmarker.

Det er ingen tvil om at det som McGavran har fått peke på, er av stor betydning for alle som driver med misjon.

Hans uredde holdning til å ville se sant på det som blir gjort, hans vilje til å legge om hvis det er nødvendig, hans redelighet til å ville forvalte de pund han har fått av sin Mester til å bringe mennesker til Jesus er noe som skulle tale til enhver i Rikets tjeneste.*

* Enkelte norske misjonærer har hatt et studieopphold ved Fuller Seminary, og det kan tenkes at flere gjerne vil ha kontakt med dette studiesentret. Man kan da skrive til Fuller Theological Seminary, 135 North Oakland Avenue, Pasadena, California 91101, U.S.A. Fuller har tre linjer eller fakulteter, såkalte *graduate schools* for teologi, psykologi og verdensmisjon. Fuller tilbyr en lang rekke kurser, både slike som leder frem til forskjellige akademiske grader, og spesialkurser i ulike emner.

Red.'s anm.